

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στο έννενηντα τέσσερα και χίλια οκτακόσια
νῦναἰ καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φάμε κ' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κ' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἀνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΟΜΙΟΣ τῆν ἰσοβάδην — μόνον μὴ φορὰ τὴ βγαίνει.
 κ' ἔσαν ἔργα ἰσηνάδα — κ' ἔσται μου καταταίνει.
 Συνδρομητὰς δὲ δέχομαι — γινεῖ λεπτὰ δὲν ἔχομαι.
 καὶ ἄν τ' ἄλλοτε νῦν πάλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοτεπὶν.
 καὶ εἰς τὴν ἑλλείδην ἔδωκα — ἔγωγος νῦν κ' ἔντροπην.
 Συνδρομὴ γὰρ καὶ ἄλλοτε — ἔσται ὄρων εἶναι μένο.

γὰρ τὰ εἶνα ἔργα μέρα — ἔσται ὄρων καὶ ἄλλοτε
 κ' ἔνα φύλλο ἂν κρατῆς. — εἶναι συνδρομητὰς.
 κ' ἔσπορος τὸν παρὰ δὲν εἶδαι. — εἰς τὸν σὴν καὶρο φέει.
 Γράμματι καὶ συνδρομῆς — ἀπ' αὐταῖς πρὸς ἐμὴ.
 γὰρ τὴ εἶρα καὶ τὴ μέρα — καὶ φύλλο μὴ δεκάρα.

Τοῦ Σεπτεμβρίου τρίτη
κ' ἀλλάζουσι δὲν σπῆται.

Ποθίνος τετρακόσια κ' ἔδοξηντα ἔση.
φτοῦ δὲ κάθε βλάκα πού θὰ μὰς ἐμπαιξῆ.

Τῆς Κηφισοῦς ὁ Θεοδωρῆς ἀγρευμαμένος καὶ βαρὺς.

Α'

(Ἐδῶ μὰς λείψ γ' ἀναφυχὴ
πῶς ἱερνοῦσε ἄσπῆν ἔξοχῆ.)

Ἔως τῶρα Κηφισοῦς
καὶ μακρὰν ἀπὸ τὸ κράτος
μὲ τὴν σπάδα μου ἄσπῆν
ἐγασκα ἄσπῆν Κηφισοῦς,
κ' ἱερνοῦσα σάν τ' ἐξοχῆ
τοῦ Βορῆου τὴν ὄροσι.

Εἶπα φημιτρον ἄσπῆν στόμα
καὶ ἄσπῆν φίλους καὶ ἄσπῆν κόρμα.
ὦμιλοῦσα ἐκαὶ πῆρα
μὲ φορὰ τὴν ἰσοβάδην
πῖνων ἄσπῆν ἀέρα
ὅπως ἄλλοτε σομακά.

Θεοδωρῆκη τι σιγῆς;
μ' ἱερνοῦσα σβαροί...
περιμένω ἐκλογὰς
ἀπαντοῖσα μὲ βαρῶ,
καὶ τὸν Βορῆον ὡς τότε
μετ' ἐμοῦ καὶ σὺς θὰ τρώτῃ.

Ἔως τότε ὅπως ὅπως
θὰ φονεῖα ἀπανθρώπους
ἀγνεῖς χρυσοκαθαρούς.
ὅπως ἄλλοτε Βουλγαρούς.
Γάσπῃ καὶ γροῦπῃ τοὺς πολεμῶ,
μὲ δὲν ἔχουν τελειωμῶ.

Νάτους νάτους...οἱ διαβόλοι
θὰ μοῦ φῆν τὸ περιθῶλι.
Ἔνας φημιτρον βγαίνουσι δικά,
κ' ἰγὼ πῆρα μὲ ἄσπῆν ἀσπίρη,
κ' ἄπ' τὸ κτύπα καὶ πῆρα
μὰς κορυφῆται τὸ χεῖρ,
πῆρα κόψῃ σβαρὰ
πῆρα πῆρα μὲ φορὰ.

Διανοκίσα νὰ κτίζω
τὸν πηνηνὸν ἐσοσῆς,
καὶ τοῦ κτήσου νὰ ποτίζω
τὰς ὄροιας πρῆρασι.

και θαυμαζων ν' άπορώ
 με το κρού το τερρό
 πώς 'στό περίωσι μβαινει...
 Ωχ ! νεραντοσφιλημένη.

Και τών άνέμων ο θεός κλειστούς έσκούς άνοήτων
 λεπτάς πνοάς μας έταλλεν όλιγον κατ' όλιγον,
 κι' έγώ 'στοις φίλους Πλαγα μί τόνον άφελείας :
 ειλθετε τάς έριδες μας φαρόδα πλατεία ν' άπόλωσμεν,
 ο Βόριος μας έρχεται από της Δικελείας
 κι' άνοιχτεί το στόμα έαυ τόν καταναλώσμεν.»

Και μόλις κατατρώγαμεν με μάτιμα σάν γαρίδα
 την πρώτην του μεριδα,
 μερίς Βορείου όροπερού μας ήρχιτο δευτέρη
 τής πρώτης καλλιτέρα.

Μά και μερίδες ήρχοντο Βορειοδυτικου
 κι' ήγίμικαν ει πνεύμονες τού κειθε νηοτικου,
 κι' έγώ τας έκαστάνα μί ξίσκατο κεφαλί
 κι' άέρος κατανάλωσις ήγιντο μεγάλη.

Και καταλάμβανε γλυκις τά βλιεράρα μας ύπνος
 και μυστικός ήραιντο πώς έτελιτο δειπνος,
 έγώ δέ κόπιων κάποτε τεμαχών άέρος
 ήφίλλιζα 'ετών φίλων μου τούς πρώτους κατά μέρος :
 σφάγεται πάντες, πιστε έαυ Δικελείας,
 ούτος έστιν ο ζειδαρος άθή τής Βασιλείας.

»Δέν φέρε δρόσον μοναχά και ρώμην κι' εύξειαν,
 άλλ' έχει μί άνεκτίμητον πολιτικην άξίαν,
 και τούτον κοπανίζοντες δι' όλης τής ήμέρας
 το κάλοπο λημονήσεται τής Καθαράς Δευτέρας.»

'Οπόταν δι κυττάζων φείποτε Ψηλά
 εις το Ξενοδοχίον 'τραβούσα του Μελα,
 προτού φαγι προστάξω άλλοδαπόν κι' ήγχώριον
 μί στόμφορ παπαγάλου Κοινοβουλευτικου,
 'ρώναζε το γκαρσονί εμια μεριδα Βόρειον
 μί 'λίγη γαρνιτούρα Βορειοδυτικου.»

'Οπόταν δ' ήκοιμώμου μετá τσοσόντα δέιπνα
 γλυκά γλυκά ο λαλος κορυθαλός μ' ήξίονα,
 κι' εύθις ήγειρομένη νιούταος κι' άκαμιαος,
 πού 'νόμιζα πώς είμαι του Σαίξπηρ ο Ρωμαιοος.

"Έτσι καλοπερνούσα έκεί 'στην Κηρσισιά,
 τούς 'Ημετέρους τρέφων μί μπόλικη όροσμή,
 παραγωγός άέρος και καταναλωτής,
 καλόητρος μοναχών, άρχαίος άσκητής,
 Καλόητρον κανίνα 'στον τραχηλον μη φέρων,
 καρδαμωμίνος, ντούρος, κι' υπερειζών ήγρον,
 σπουδαζων μί σπουδαίους, γελών με τούς γελούσιος,
 μουτζιζόναν του Τρικούπη συμβιβασμούος δολάιους
 κι' εις τούτον ήπτερίτων ν' άεροκοπαφ.
 και λαχνακ μοιραζων, όπόσα μας γεννφ
 ή καμφοιλότη γη μας κι' άουναίριτες γία,
 και του Τελαμωνίου στόματων τόν σπαγία.

B'

(Έδώ άκούει μί φωνάρα,
 όπου τόν πριάνει κρου τραμάρτα).

'Αλλ' ήξίονος με φωνή
 έκ τής φίλης Δικελείας,
 πού μεγάλη και τρανή
 άπ' ίκεινην τής Γαλλίας,
 μου φωνάει εΘουδακήν,
 πού σι τρώει το μεράκι
 τής μελλούσης έκλογής,
 τήν γαλήνην σου χαίρειτα
 και το φιμωτων παραιτα
 τής άναμφολιού σιγής.

"Άφες κόμους και θαλίαις,
 κι' έν ο Γιάστων τής 'Αγγλίας
 είναι λίγουν Ξυλοχοιούς,
 κι' έν τώ μίση τούτων φίλων
 άδικα του βγαίν' ή πιστις
 με το κόψιμο τών Ξυλων,
 όμως συ ποσώς δέν κάνεις
 γιά σκαφτιζας και μαξαβάνους.

Συ, Θουδωρή, γινηθήκεις γιά σκηπτρα Βασιλίων
 και 'λίγο δημπερατικώς και 'λίγο Ναπολιών,
 και μετá τούσα πουθαβεις και πιθανόν νά πάθης
 άκομη δέν ειμπόροεις το φόρτε σου νά μάθης.
 Και τώρα λαβη το επαθί κι' άγρίως δάγκανί το,
 ήρ' φ' ο δ' έκλήθη έκαστος εις τούτο και μενίτω.

Γ'

(Έδώ δι' ήσπρατιείας ήτοιμαζεται,
 πού μόνο τής άκούτε και τρομαζεται.)

Πάλιν άστράπτω, πάλιν βροντώ,
 και πάλιν βαζω το τρικαντώ.
 'Ακολουθείτε, στρατευίματά μου,
 ακολουθείτε το βήματά μου,
 έμπρός Στερλίτσιαι και Λισκανάτοι
 και Κονδοτιζέροι και Κορδονάτοι.
 'Ατ' λα 'στον τόπο, μπάμ μπουμ κτυπώ,
 και γιά το μίλλον στρατοκοπώ.

'Αεροπλώεις άλώσις, συμφορραι και δυστυχίαι,
 ξεκοιλίματα στρωμάτων, παιδαργίαι κι' άναρχίαι,
 όλα μπλέκουν μες 'στον νή μου και τόν ήπανοστατούν
 και σάν άνθρωπο μί σούστα πρós τάπάνω μί πιγούν.
 θίλω νόμους, θίλω στάσις, και μπουνάτσιαι και φουρτούνα,
 και τούς φύλους νά σπαράξω, πού μου 'τινάξαν την γούνα.

Κονδοτιζέροι, Λισκανάτοι και Στερλίτσιαι και λοιποι,
 σάν το πράσο μες 'στη μίση κάσ κοπός; εις κοπή,
 πού δέν θίλει τά ρουσεφίτις, τάς κοινός σουσάλλαγας...
 θίλω νόμους, θίλω στάσις, και πρó πάντων έκλογάς.

Δ

(Έδώ πολέμους κυττά τρελλούς
και τὸ πεδὶον τῆς Καρκαλοῦ.)

'Αναστήσου σάν και πρῶτα, μακαρίτης Καρκαλοῦ,
ἴλα μάτια μου και φῶς μου, ἴλα πάπια του γυαλοῦ,
τὸν γενναῖον Στρατηλάτην γενναϊότερον νὰ κάμης...
νέτην νέτην... ἰκινήθη σάν τὸ δάσος τῆς Βιργράμης.
'Ἐτά μεγάλα της πείρα μαχῆται βου'ουν τόσο
κι' ὁ Μάκλερ κατὰ τοῦ Μάκλεθ ἰξόρμα νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ἐγὼ κυττάζω! ἰκέ! κάτω φρεγγολόμα πυρῶν
και θιόρασε καζάνι ἀπαισίω μαγισσῶν.
Τὰ παραξενά τῶν μούτρα μὲ Σπάρδωνιον μου αἰχνοῦ
και πηδῶσαι και σκιρτώσαι 'ὅτὸ καζάνι μεία ρίχνου
'Αροκόλασος στοιχία, πιστήρια βαρεία,
και μοῦ λίνε εἰσάστα γέρο και Μισσία του Μωσῆ κ

Ε

(Έδώ πηγαινὶ 'σὴν Καρκαλοῦ
και 'βρίσκει θιάνους τουρλοῦ τουρλοῦ.)

Πρὸς τὴν γῆν τῆς Καρκαλοῦ μου τρίχω τρίχω και καφῶνος
και σημαίας τῆς Γαλλίας ὑπερσύηλος ὄψων.
Νάτην νέτην, ἰκινήθη, και κοπάδια εἰθάνον γάλοι
τὸν Γαλλόφρονε κ' ἀκούσουσιν σάν τι λόγο θὰ τοὺς βγάλῃ.
Ζήτω λέγω τῆς Γαλλίας και θυμούμαι τὰ παλῆα,
και κλοῦ κλοῦ φωνάζου πάλι τὰ φιλόγαλλα γαλιῶ.

Καρκαλοῦ μου, Καρκαλοῦ μου, μὴ ποτὲ μ' ἔγκαταλείψῃ...
ἔως τὴν ἀεργαίτης και νταθὲ ἀνεμοκτύπη
ἴκανα πῶς ἤρχαυται σάν τοῦ Σχίλλερ τὸν Φίσκο
και θυρρούσανε καμῖτσὸς πῶς ἡμίρμα 'ὅτὸ ῥοῖσο.

'Ἄλλ' ἰξάιφνης ἰβρυχῆθη ὁ καιμῶμιος ὁ λίων
και 'στ' αὐγὰ τοῦ Κκιγιανάτου ἰπράσθη Νακολίων.

Δὶν ἀντίγω 'ὄτην γαλήνην... ποῖα φύσις! ποῖα κρῆσις! ...
ἴλα πάλιν μοῦ φωνάζου σπῆκα, Θόδωρη, νὰ ἔρασης.
Και θὰ εἶσῶ και θὰ εἶσῶ
και τὸ νῆο μου Κορδόνι
σάν ἠπλεῖα θὰ τὸ περῶσω
σὶ καθῆνα κουραηζοῦ.

(Έδώ φαντάζεται πῶς κἀποὺς βλέπει
και πῶς εἰς ἔτακτον φυγὴν τοὺς τρίπει.)

Ποῖος εἶσαι σὺ 'μπροστά μου και γιατί μὲ βλέπεις ἔτσι;
τάντερά σου θὰ τα βγάλω και τὰ ψῆμα κοκορέτσι.
'Ἄμὲ σὺ ποῖος εἶσαι πάλι ποῦ μ' ἰγγίσεις, παστρινί;
σὶ γνωρίζω, Βέρετι μου και Βοριεουτινί...
πνίκας ἐκ τῆς Δικαλείας... μὴ σιμώνης... τίσω 'πίσω...
φίρετι μου γουδοχίρι νὰ τὸν κατακοπανίω.

(Έδώ τὸν πνάνει τὸ μπουρί
κι' ἀρχίζει νὰ παραληρῇ.)

Νέμει πάλιν Βοναπάρτη,
κοκκινὸσκουφὸς ἀντάρτη,
ποτὲ σκούφια, ποτὲ κράνος,
Ἄθ' Χοῦ Τελέκ και Ταμερλέκος,
τῶν θεσμῶν πιστὸς θεράπων
δι' αὐτοὺς κτυπῶν Βαριῶς,
και πολίμαρχος ἴστων
κι' ἰρρυθρόδερμος Κορῆς.

Μανδαρίνος και Μικάδος
διγως κάσος, διγως στίμμα,
και 'στάς ελίβας έφίαν αίμα
γενναιόφρονος 'Αρκάδος.

Π'.

(Έδώ τελειώνει πλέον τό νταλιέριο
χαρίς 'στών Φασουλή τόν άλιτήριο.)

Πότε κάτω, πότε 'πάνω,
τέχνη κορμάτια κάτω
και τόν άνεμο κουδάρη...
μία δυο... μπουά και βέρη.

Μαγάλη πένα μαγάλη μουρλα...
έμπρός τρουμπάται, έμπρός ταμπούρλα.
Θίλω πολίμων κανόν και φρίκην,
θίλω γιουρούσι παντού Τουρλό,
θίλω Μαρίγκου μαγάλην νίκην,
θίλω και πώσιν του Βατράλό.

(Ένώ τοιαύτα έλεγεν ο Βονζακάρτης μόνος
κι' έπίτα προς την Καρκιλού και την Άουστεράιτην,
κρυφά κρυφά ο Φασουλής προβαλλει ο Βουρβόνος
και του φωνάζει τρεις φορές: κύριε Μπανακάρτη πρώτιστε).

**Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σιάτος.**

Φ.— Έμπηκαν και 'στό σπήτι μου...
Π.— Τι λές, μαρι σκατήη;
Φ.— Θερρά πώς ήσαν άνανιέ πολιται και σπαδάτοι.
Π.— Χριστέ και Παναγία μου...
Φ.— Δέν μ' έφρησαν σκουπιδι
και θάλασσα μου τάκαμαν ώς που νά 'πης κρεμμύδι.
Π.— Μίλα καλά, βρι Φασουλή...
Φ.— Μήν είσα. ροβιτάρας...
κι' έμένα μ' έξεκοιλίσαν δυο τρεις 'στην κάμαρά μου,
κι' ο νηστικός ο σκύλος μου κι' άχόρταγος λιμάρης
σάν λυσσακίμος ριχθηκε νά φάη τάντερα μου,
μά μόλις τό στομάχι του έφάνη πώς βερνιει
τούχσαν έξω τά μαλά με φοβόρ ματσούσι,
και σι μπουκάλι τάβουκαν γματό γλυκερινή
και τάσταίλαν εις τόν γαστρίον λυσσαστριν Παμπούκη.
Έγώ δι τότε, Περικλή, κραυγάων ώμίνα
πηγαίνω 'στών Πρωθυπουργό μ' ιντάσθια χυμίνια,
και σώς Σώτερ, τακμπουά, κι' έπί τόν Φασουλή
έν και τοιούτον πάθμα διν βλάπηη και πολύ,
γιατι δέν έθλω πιά κοιλιά νά συνομουνογουρήη
κι' έπί τής βασιλείας σου λιμός νά τήν θρηήη,
εϊνός δι τό μέγεθος τής συμφοράς εις τείρας
μου λίγει εζεφορώσω με, δέν είμαι πιά Σιτήρας.

Πηγαίνω και 'στών Θόδωρο, κι' έχάρη προφανώς
είπων εζισσιβιστον κι' αυτό τό γονός,
και γουδοχίρι μουβείει μαγάλο γηά φοβήρα
και ρητορειαν δι' αυτά σπαυδαίαν έκαπάνης,
και τέλος πάντων Βόρειον μ' 'ύμνιεν αίρα
και μία 'στό Δοξαπατρι μ' έκίνο μου 'κοπάνης.
Τρίγω και 'στών Διάδοχον, και γονατίσω χάρη
πικρότατα και δίκαια παράνομα νά κάρω,
κι' αυτός μου λίγει εβδύκα εζεκλιμακίμος κλαίς,
στάσου νά γίνω Βασιλέης και τότε μου τά λές.
Τόν ειςακότον Διάδοχον έφίνω βριστικός
και 'στών Μεγαλειότατον έπιστολήν σακρώνω,
εϊνός δι μ' άπήνησι πολύ λακωνικός:
αγράφι μου τής ζημίας σου κι' έγώ σου τής πληρώνω.
Π.— Μά δέν μου λές 'στην πίστι σου χωρίς νά κοροιδίης
εζεκλιμακίμος έκαμες αυτός τάς έπισκίψης,
και πώς δέν έγινε γνωστόν τοιούτον γεγονός;
Φ.— Απού σ' έξεκοιλίσαν πώς είσαι ζωντανός;
Φ.— Κι' έγώ θυμαζώ πώς μ' αυτό δέν 'τίναζε τά κώλα,
μά φτού σου, βρι βλακίντι, πού τά πιστεύεις δια.
Π.— Λοιπόν δέν σοβαρεύεις και όθλόου δέν σπουδαίεις
κι' αυτά μονάχα μου τά λές γηά νά διασκεδάης;
Φ.— Έφρω πώς με τάσταίκα μου μαγάλος σι λυτώ,
άλλ' όμως τό κεράλι μου στρουγγυρά σαν σβούρα
και δέν εζέφρω, Περικλή, τί όμολοβό νά 'πώ
γηά νά γυμιάω του εΡωμούου την παλαιοπαταθούρα.
Π.— Όρας λοιπόν, παλράνθρωπε, χατούκιμα δυνατά
όπου μ' έκατατρώμαζες με τίτοιχα χαράτα.

**Ευχαριστήρια θερμά
προς μέλαν σου μάς έπιμιά.**

Και του Πανταζοπούλου ή δεσποινίς Μαρία,
φιλόμοσος τά μάλα τών Καλαμών κυρία,
τής δικαστηρίδος άκόμη θιασώτις
ώς όδωρον δι' εϊνέινη ρακι μαζ, στίλλει πρώτης,
εζροφημίνια σύκα κι' έληραί τών Καλαμών,
έφ' ή ευχαριστήσεις ες λάθρη παρ' ήμών.

**Είς τό μνημόσυνον Φοβής Μαρκοδρή,
που' τήν έλάψανε κι' οι προβαδουροι.**

Πατέρα δύστυχη, όλοι μαννούλα,
πώς τήν έχασατε τίτοιχα νουρούλα;
Και σαν 'πετούσε τριλλά κοντά σας
κι' έκλαί'ούσε 'στά γόνάτα σας,
και τότε ήταν ένας άφρός,
μικρός Νεράιδος έσκιος λαφρός.

Και σύ, πατέρα, και σύ, μαννούλα,
τήν έπαρνούσε τής γής παιδούλα,
ώς που σας έφυγε μια μαυρ' ήμερα
σαν έσπρω σύννεφο με τόν άγίρα.

Παρακαλίτε την κόνηα τόρα
τήν άγγελόμορρη τήν έσπρωμόρα,
κι' άν όλωζάντων σαν πριν έμφορ, σας
μιά' άν' τά σαββανα δέν έναναθρη,
τήν νύκτα 'άργεται μες 'στ' έναρ σας
και νά τήν χαντι με τήν πύλη.